

“मीठे बच्चे- अब सतोप्रधान बनेर घर जानु छ, त्यसैले आफूलाई आत्मा सम्भेर निरन्तर बाबालाई याद गर्ने अभ्यास गर, उन्नतिको सदा ख्याल राख ।”

प्रश्न:- पढाइमा दिन-प्रतिदिन अगाडि बढिरहेको छ वा पछि हटिरहेको छ, त्यसको लक्षण के हो ?

उत्तर:- यदि पढाइमा अगाडि बढिरहेको छ भने हल्कापनको अनुभव हुन्छ । बुद्धिमा हुन्छ यो शरीर त छी-छी हो, यसलाई छोड्नु छ, हामीलाई त अब घर जानु छ । दैवीगुण धारण गर्दै जानेछ । यदि पछि हटिरहेको छ भने चालचलनमा आसुरी अवगुण देखिन्छ । हिंद्वा-डुल्दा बाबाको याद रहँदैन । उसले फूल बनेर सबैलाई सुख दिन सक्दैन । यस्ता बच्चाहरूलाई पछि गएर साक्षात्कार हुनेछ अनि धेरै सजाय खानुपर्ने हुन्छ ।

ओम् शान्ति । बुद्धिमा यो ख्याल रहोस्- हामी सतोप्रधान अवस्थामा आएका थियौं । रूहानी बाबाले रूहानी बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ यहाँ सबै बसेका छन्, कोही देह-अभिमानी छन् र कोही देही-अभिमानी पनि होलान् । कोही सेकेण्डमा देह-अभिमानी र सेकेण्डमा देही-अभिमानी भइरहन्छन् । यस्तो त कसैले भन्न सक्दैन- म सारा समय देही-अभिमानी भएर बसेको छु । होइन, बाबा सम्झाउनुहुन्छ कुनै समय देही-अभिमानी, कुनै समय देह-अभिमानी हुनेछन् । अब बच्चाहरूले यो त जान्दछन्- हामी आत्माहरूले यो शरीरलाई छोडेर आफ्नो घर जान्छौं । धेरै खुशीसँग जानु छ । सारा दिन चिन्तन नै यही गरिरहन्छन्- हामी शान्तिधाममा जाऔं किनकि बाबाले मार्ग त बताउनुभएको छ । अरू मानिसहरू कहिल्यै यस्तो विचारसँग बस्दैनन् । यो शिक्षा कसैलाई मिल्दै मिल्दैन । ख्याल पनि हुँदैन । तिमीले जान्दछौ यो दुःखधाम हो । अहिले बाबाले सुखधाममा जाने मार्ग बताउनु भएको छ । जति बाबालाई याद गर्छौ त्यति सम्पूर्ण बनेर यथायोग्य शान्तिधाममा जानेछौ, त्यसैलाई नै मुक्ति भनिन्छ, जसका लागि नै मनुष्यहरूले गुरु बनाउँछन् । तर मानिसहरूलाई बिल्कुलै थाहा छैन- मुक्ति-जीवनमुक्ति के चिज हो किनकि यो हो नयाँ कुरा । तिमी बच्चाहरूले नै सम्झन्छौ- अब हामी घर जानु छ । बाबा भन्नुहुन्छ- यादको यात्राबाट पवित्र बन । तिमी सबैभन्दा पहिला जब श्रेष्ठाचारी दुनियाँमा आयौ त्यतिबेला सतोप्रधान थियौ । आत्मा सतोप्रधान थियो । अरू कसैसँगको सम्बन्ध पनि पछि हुनेछ । जब गर्भमा जानेछ तब सम्बन्धमा आउनेछ । तिमीले जान्दछौ- अहिलेको यो हाम्रो अन्तिम जन्म हो । हामी फर्केर घर जानु छ । पवित्र नबनिकन हामी जान सक्दैनौं । मनमनै यस्ता कुरा गर्नुपर्छ किनकि बाबाको आदेश छ- उठ्दा-बस्दा, हिंद्वा-डुल्दा बुद्धिमा यही ख्याल रहोस् कि हामी सतोप्रधान आएका थियौं, अब सतोप्रधान बनेर घर जानु छ । बाबाको यादबाट सतोप्रधान बन्नु छ किनकि बाबा नै पतितपावन हुनुहुन्छ । हामी बच्चाहरूलाई युक्ति बताउनुहुन्छ- तिमी यसरी पावन बन्न सक्छौ । सारा सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको बारेमा त बाबाले नै जान्नुहुन्छ, त्यस्तो अरू कुनै ज्ञाता छँदै छैन । बाबा नै मनुष्य सृष्टिका बीजरूप हुनुहुन्छ । भक्ति कहाँसम्म चल्दछ त्यो पनि बाबाले बुझाउनुभएको छ । यति समय ज्ञानमार्ग, यति समय भक्ति । यो सारा ज्ञान मनमा हुनुपर्छ । जसरी बाबाको आत्मामा ज्ञान छ, तिम्रो आत्मामा पनि ज्ञान छ । शरीरद्वारा सुनेर सुनाउनु छ । शरीर बिना त आत्मा बोल्न सक्दैन, यसमा प्रेरणा वा आकाशवाणीको कुरा हुँदैन । भगवानुवाच हुन अवश्य मुख पनि चाहियो, रथ पनि चाहियो । गधा-घोडाको त रथ चाहिँदैन । तिमीले पनि पहिला सम्झन्थ्यौ- कलियुग अझै ४० हजार वर्ष अझै चल्नेछ । अज्ञान निद्रामा सुतेका थियौ, अहिले बाबाले जगाउनु भएको छ । तिमी पनि अज्ञानमा थियौ । अहिले ज्ञान मिलेको छ । अज्ञान भनिन्छ भक्तिलाई ।

अहिले तिमी बच्चाहरूले यो ख्याल गर्नुपर्छ- हामीले आफ्नो उन्नति कसरी गरौं, उच्च पद कसरी प्राप्त गरौं ? आफ्नो घर गएर फेरि नयाँ राजधानीमा आएर उच्च पद पाउन सकियोस् । त्यसको लागि हो यादको यात्रा । आफूलाई आत्मा त अवश्य पनि सम्झनु छ । हामी सबै आत्माका पिता परमात्मा हुनुहुन्छ । यो त धेरै साधारण कुरा हो । तर मानिसहरूले यति साधारण कुरा पनि बुझ्दैनन् । तिमीले सम्झाउन सक्छौ- यो हो रावण राज्य, त्यसैले तिम्रो बुद्धि भ्रष्टाचारी बनेको छ । मनुष्यहरूले सम्झन्छन्- जो विकारमा जाँदैनन् ती पावन हुन् । जस्तै संन्यासी छन् । बाबा भन्नुहुन्छ- तिनीहरू त अल्पकालका लागि पावन बन्छन् । दुनियाँ त फेरि पनि पतित छ नि । पावन दुनियाँ हो नै सत्ययुग । पतित दुनियाँ सत्ययुगमा जस्तो पावन कोही पनि हुन सक्दैन । त्यहाँ त रावण राज्य नै हुँदैन, विकारको कुरै हुँदैन । त्यसैले चक्कर लगाउँदै घुम्दा-फिर्दा बुद्धिमा यो चिन्तन रहनु पर्छ । बाबामा यो ज्ञान छ नि । बाबा ज्ञानसागर

हुनुहुन्छ, त्यसैले अवश्य पनि ज्ञानले भरिपूर्ण हुनुहुन्छ । तिमीहरू पनि ज्ञानसागरबाट निस्किएका नदीहरू हो । उहाँ त सदा सागर नै हुनुहुन्छ, तिमी सदा सागर होइनौ । तिमी बच्चाहरूले सम्झन्छौ— हामी त सबै भाइ-भाइ हौं । तिमी बच्चाहरूले पढ्छौ, वास्तवमा नदी आदिको कुरा होइन । नदीभन्दा गंगा जमुना आदि भनिदिन्छन् । तिमी अहिले बेहदमा उपस्थित छौ । हामी सबै आत्माहरू एक बाबाका बच्चा भाइ-भाइ हौं । अब हामी फर्केर जानु छ । जहाँबाट आएर शरीररूपी तख्तमा विराजमान हुन्छौ । आत्मा धेरै सानो छ, साक्षात्कार भएर मात्र बुझ्न सकिदैन । आत्मा निस्कदा कहिले भन्दछन् शिरबाट निस्कियो, आँखाबाट, मुखबाट निस्कियो... मुख खुल्दछ । आत्माले शरीर छोडेर गएपछि शरीर जड हुन्छ । यो ज्ञान हो । विद्यार्थीको बुद्धिमा सारा दिन पढाइ नै रहन्छ । तिमीलाई पनि सारा दिन पढाइकै ख्याल आउनुपर्छ । राम्रा-राम्रा विद्यार्थीहरूका हातमा सदैव कुनै न कुनै किताब हुन्छ । पढिरहन्छन् ।

बाबा भन्नुहुन्छ— तिम्रो यो अन्तिम जन्म हो, सारा चक्कर लगाएर अन्त्यमा आएका छौ । त्यसैले बुद्धिमा यही स्मृति रहनुपर्छ । धारणा गरेर अरूलाई बुझाउनुपर्छ । कसैलाई त धारणा नै हुँदैन । विद्यालयमा पनि नम्बरवार विद्यार्थी हुन्छन् । पढ्ने विषयहरू पनि धेरै हुन्छन् । यहाँ त पढाइको विषय एउटै छ । देवता बन्नु छ, यही पढाइको चिन्तन चलिरहन्छ । यस्तो होइन, पढाइ बिसियोस् र अरू किसिमका विचारहरू चलिरहून् । धन्दावाला छ भने आफ्नो धन्दाको चिन्तनमा लागि रहन्छ । विद्यार्थीहरू पढाइमा लागि रहन्छन् । तिमी बच्चाहरू पनि आफ्नो पढाइमा नै लागि रहनु पर्छ ।

हिजो अन्तर्राष्ट्रिय योग सम्मेलनको एउटा निमन्त्रणा पत्र आएको थियो । तिमीले उनीहरूलाई लेख्न सक्छौ— तपाईंहरूको त हठयोग हो । त्यसको लक्ष्य-उद्देश्य के हो ? यसबाट के फाइदा हुन्छ ? हामीले त राजयोग सिकिरहेका छौं । परमपिता परमात्मा जो ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ, उहाँ रचयिताले हामीलाई आफ्नो र रचनाको ज्ञान सुनाउनुहुन्छ । अब हामी फर्केर घर जानु छ । मन्मनाभव— यो हो हाम्रो मन्त्र । हामीले बाबालाई र बाबाद्वारा मिल्ने वर्सालाई याद गर्छौं । तपाईंहरूले यो हठयोग आदि गर्दै आउनुभएको छ, यसको लक्ष्य-उद्देश्य के हो ? हामीले आफ्नो विषयमा त बतायौं— हामीले यो सिकिरहेका छौं । तपाईंलाई यो हठयोगबाट के मिल्छ ? यस्तो जवाफ संक्षेपमा लेख्नु छ । यस्ता किसिमका निमन्त्रणा त तिमीकहाँ धेरै आउँछन् । अखिल भारत धार्मिक सम्मेलनको तिमीलाई निमन्त्रणा आयो र तिमीलाई भने— तपाईंहरूको लक्ष्य-उद्देश्य के हो ? भन— हामी यो सिकिरहेका छौं, आफ्नो विषयमा अवश्य पनि बताउनुपर्छ, किन ? यो राजयोग तिमीले सिकिरहेका छौ । भन— हामीले यो पढिरहेका छौं । हामीलाई पढाउनेवाला भगवान् हुनुहुन्छ, हामी सबै भाइ-भाइ हौं । हामीले आफूलाई आत्मा सम्झन्छौं । बेहदका बाबाले भन्नुहुन्छ— आफूलाई आत्मा सम्झेर म एकलाई याद गर्नु भन्ने तिम्रो पाप काटिनेछ । यस्ता किसिमका लिखत धेरै राम्रोसँग छपाएर राखिदेऊ । अनि जहाँ-जहाँ सम्मेलन आदि हुन्छन् त्यहाँ पठाइदेऊ । भन्नेछन्— यिनले त धेरै राम्रो कुरा सिक्छन् । यो राजयोगबाट राजाहरूका राजा विश्वका मालिक बन्दछन् । हरेक ५ हजार वर्षपछि हामी देवता बन्छौं अनि मनुष्य बन्छौं । यस्ता किसिमका विचार सागर मन्थन गरेर उत्तम (फस्टक्लास) लिखत बनाउनु पर्छ । उद्देश्य तिमीसँग सोध्न सक्छन् । त्यसैले यो छापिएको छ, हाम्रो लक्ष्य उद्देश्य यो हो भन । यस्तो लेख्नाले आकर्षण हुनेछ । यसमा कुनै हठयोग वा शास्त्रार्थ गर्ने कुरा हुँदैन । उनीहरूमा शास्त्रार्थको पनि कति अहंकार हुन्छ । उनीहरूले आफूलाई शास्त्रहरूको ज्ञाता सम्झन्छन् । वास्तवमा उनीहरू त पुजारी हुन्, ज्ञाता त पूज्यलाई भनिन्छ । पुजारीलाई कहाँ भनिन्छ र । त्यसैले यो स्पष्टसँग लेख्नुपर्छ— हामी के सिक्दछौं । बी.के.को नाम त प्रख्यात छ ।

योग दुई प्रकारका हुन्छन्— हठयोग र सहज योग । त्यो त कुनै मनुष्यले सिकाउन सक्दैन । राजयोग एक परमात्माले नै सिकाउनुहुन्छ । अरू यी अनेक प्रकारका योग हुन् मनुष्य मतमा । त्यहाँ देवताहरूलाई त कसैको मतको आवश्यकता पर्दैन किनकि उनीहरूले वर्सा प्राप्त गरेका हुन्छन् । तिनीहरू हुन् देवताहरू अर्थात् दैवीगुण भएका, जसमा यस्ता अवगुण हुँदैनन् जसलाई असुर भनियोस् । देवताहरूको राज्य थियो फेरि त्यो कहाँ गयो ? ८४ जन्म कसरी लिए ? सिँढीका विषयमा सम्झाउनु पर्छ । सिँढी धेरै राम्रो छ । जो तिम्रो दिलमा छ त्यो यो सिँढीमा छ । सारा कुरा पढाइमा आधारित छ । पढाइ हो आम्दानीको स्रोत । यो हो सबैभन्दा उच्च पढाइ । सबैभन्दा राम्रो । दुनियाँले जान्दैन— सबैभन्दा राम्रो कुनचाहिँ पढाइ हो भनेर । यस पढाइले मनुष्यबाट देवता डबल ताज (डबल क्राउन) बन्दछन् । अहिले तिमीले डबल सिरताज बन्ने पुरुषार्थ गरिरहेका छौ । पढाइ एउटै छ फेरि कोही के बन्छन्, कोही के ! अचम्म छ, एकै पढाइबाट राजधानी स्थापना हुन्छ, राजा पनि बन्छन् अनि रंक पनि बन्छन् । तर त्यहाँ दुःखको कुरा हुँदैन । पदको कुरा त हुन्छ नै । यहाँ अनेक प्रकारको दुःख छ । अनिकाल, बिमारी, अन्न आदिको अभाव, बाढी-पैरो आइरहन्छ । लखपति,

करोडपति नै भए पनि जन्म त विकारबाटै हुन्छ नि । धक्का खायो, लामखुट्टेले टोक्यो, यो सबै दुःख हो नि । नामै छ रौरव नर्क । अबै पनि भनिरहन्छन् फलाना स्वर्गवासी भयो । अरे, स्वर्ग त आउनेवाला छ फेरि स्वर्ग गए कसरी ? जसलाई पनि सम्भाउन त धेरै सजिलो छ । अहिले बाबाले निबन्ध दिनुभएको छ, लेख्ने बच्चाहरूको काम हो । धारणा भयो भने त लेख्छन् । मुख्य कुरा बच्चाहरूलाई सम्भाइन्छ आफूलाई आत्मा सम्भ, अब फर्केर जानु छ । हामी सतोप्रधान थियौं, त्यतिबेला खुशीको सीमा थिएन । अहिले तमोप्रधान बनेका छौं । कति सहज छ । प्वाइन्ट त बाबाले धेरै सुनाइरहनुहुन्छ, त्यसैले राम्रोसँग बसेर बुझाउनु छ । मानेनन् भने यो हाम्रो कुलको होइन भनेर बुझ्नुपर्छ । पढाइमा दिनप्रतिदिन अगाडि बढ्नु छ । पछि कहाँ हट्नु छ र । दैवी गुणको सट्टा आसुरी अवगुण धारण गर्नु— यो त पछाडि हट्नु जस्तै भयो नि । बाबा भन्नुहुन्छ— विकारलाई छोड्दै जाऊ, दैवीगुण धारण गर । धेरै हल्का रहनु छ । यो शरीर छी-छी छ, यसलाई छोड्नु छ । हामीलाई त अब जानु छ घर । बाबालाई याद नगर्ने हो भने फूल बनिदैन । धेरै सजाय खानुपर्नेछ । पछि गएर तिमीलाई साक्षात्कार हुनेछ । सोच्नेछन्, तिमीले के सेवा गरेका छौ ? तिमी कहिल्यै अदालतमा गएका छैनौ । बाबाले सबै कुरा देखेका छन्, कसरी यिनीहरूले चोरलाई समात्छन्, फेरि मुद्दा चल्छ । त्यस्तै त्यहाँ पनि तिमीलाई सबै साक्षात्कार गराउनुहुनेछ । सजाय खाएर फेरि पाइ पैसाको पद पाउनेछन् । शिक्षकलाई त दया आउँछ नि । यो फेल हुनेछ । यो बाबालाई याद गर्ने विषय सबैभन्दा राम्रो हो, जसबाट पाप काटिन्छ । बाबाले हामीलाई पढाउनुहुन्छ । यही स्मरण गरेर चक्कर लगाइरहनुपर्छ । विद्यार्थीले शिक्षकलाई याद पनि गर्छन् अनि बुद्धिमा पढाइ याद हुन्छ । शिक्षकसँग योग त हुन्छ नै । यो बुद्धिमा रहनुपर्छ— हामी सबै भाइहरूका एक शिक्षक हुनुहुन्छ, उहाँ हुनुहुन्छ परम शिक्षक (सुप्रीम टिचर) । पछि गएर धेरैलाई थाहा हुनेछ— अहो प्रभु ! तिम्रो लीला... महिमा गरेर मर्नेछन् तर पाउन त केही पनि सक्नेछैनन् । देह अभिमानमा आएपछि नै उल्टो काम गर्छन् । देही-अभिमानि भएमा राम्रो काम गर्नेछन् । बाबा भन्नुहुन्छ— अहिले तिम्रो वानप्रस्थ अवस्था हो । फर्केर जानै पर्छ । हिसाब-किताब चुक्ता गरेर सबैलाई जानुपर्छ । चाहे पनि नचाहे पनि जान अवश्य पर्छ । एक दिन यस्तो पनि आउनेछ जहाँ दुनियाँ सबैजसो खाली हुनेछ । केवल भारतखण्ड मात्र रहनेछ । आधा कल्प केवल भारतवर्ष मात्र हुनेछ । त्यसैले दुनियाँमा कति खाली होला । यस्तो ख्याल तिमी बाहेक अरू कसैका बुद्धिमा हुँदैन । त्यहाँ तिम्रो कोही दुश्मन हुनेछैन । दुश्मन हुन्छन् नै किन ? धनका लागि । भारतमा यति मुसलमान र अंग्रेज किन आए ? पैसा देखेर । पैसा धेरै थियो, अहिले छैन, त्यसैले अहिले कोही छैनन् । पैसा लिएर गए । अरूले यो जान्दैनन् । बाबा भन्नुहुन्छ— पैसा त तिमीले आफैँ समाप्त गरिदियौ, ड्रामा योजना अनुसार । तिमीलाई निश्चय छ हामी बेहदका बाबाका पासमा आएका छौं । यो ईश्वरीय परिवार हो, यो कसैको ख्यालमा पनि छैन । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) हिंङ्दा-डुल्दा बुद्धिमा पढाइको चिन्तन गर्नु छ । कुनै पनि कार्य गर्दा बुद्धिमा सदा ज्ञानकै स्मृति भइरहोस् । यो सबैभन्दा राम्रो पढाइ हो, जसलाई पढेर डबल ताजधारी बन्नु छ ।
- २) हामी आत्माहरू भाइ-भाइ हौं भन्ने अभ्यास गर्नु छ । देह-अभिमानमा आउनाले उल्टो काम हुन्छ, त्यसैले जति हुन सक्छ देही-अभिमानि रहनु छ ।

वरदानः— आफ्नो श्रेष्ठ वृत्तिद्वारा विश्वको वातावरण परिवर्तन गर्नेवाला आधारमूर्त भव

तिमी बच्चाहरू केवल आफ्नो जीवनको लागि मात्र आधार होइनौ, विश्वका सबै आत्माहरूका आधारमूर्त हौ । तिम्रो श्रेष्ठ वृत्तिद्वारा विश्वको वातावरण परिवर्तन भइरहेको छ । तिम्रो पवित्र दृष्टिद्वारा विश्वका आत्माहरू र प्रकृति दुबै पवित्र बनिरहेका छन् । दृष्टिबाट सृष्टि परिवर्तन भइरहेको छ । तिम्रो श्रेष्ठ कर्मद्वारा श्रेष्ठाचारी दुनियाँ बनिरहेको छ । अहिले जब तिमी यति धेरै जिम्मेवारीको ताजधारी बन्छौ तब भविष्यमा ताज तख्त मिल्दछ ।

स्लोगनः— सर्वशक्तिमान् बाबालाई आफ्नो साथी बनायौ भने कुनै पनि विघ्नले तिमीलाई रोक्न सक्दैन ।